

Cod ECLI ECLI:RO:CABUC:2021:178.001544
Dosar nr. 34620/3/2016*

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A IX-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA Nr. 1544/2021

Ședința publică de la 30 iunie 2021

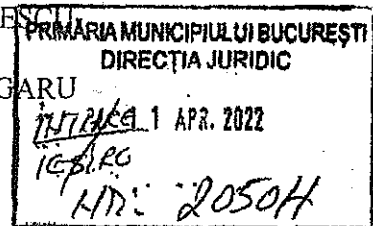
Completul compus din:

PREȘEDINTE CRISTINA MARIA FLORESCU

Judecător VASILE ION FIȚIGĂU

Judecător LAVINIA MAGDALENA BULGARU

Grefier IULIANA MOLDOVEANU

Pe rol judecarea recursurilor declarate de recurenții-pârâți CONSILIUL GENERAL AL MUNICIPIULUI BUCUREȘTI și S.C. SD LEADER PROPERTIES SRL împotriva sentinței civile nr. 877/12.03.2020 și încheierii de ședință din 12.12.2019 pronunțate de Tribunalul București. Secția a II-a CAF și recursul incident formulat de intervenienta împotriva sentinței civile nr. 877/12.03.2020 pronunțată de Tribunalul București. Secția a II-a CAF în contradictoriu cu intimații-reclamanți și intimata-intervenientă ASOCIAȚIA LEXCIVICA, având ca obiect anulare act administrativ.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică de la 27 mai 2021 fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată ce face parte integrantă din prezenta decizie când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera și, pentru a da părților posibilitatea să depună concluzii scrise a amânat pronunțarea la data de 10 iunie 2021, la data de 17 iunie 2021 și la data de 30 iunie 2021, pronunțând următoarea decizie:

CURTEA

Deliberând asupra cauzei de față, reține următoarele:

1. Soluțiile pronunțate în cauză

Prin Sentința Civilă nr. 4815/29.08.2017 pronunțată de către Tribunalul București în dosar nr. 34620/3/2016 s-a dispus respingerea excepțiilor lipsei calității procesuale active și excepția inadmisibilității, admiterea în parte a acțiunii formulate de către reclamanții în contradictoriu cu pârâții Consiliul General al Municipiului București și S.C. SD Leader Properties SRL, anularea Hotărârii Consiliului General al Municipiului București nr. 79/2016, respingerea cererii de intervenție accesorie formulată de intervenienta Asociației LexCivica, ca neîntemeiată și obligarea în solidar a pârâților la plata către reclamanți a sumei de 8963 lei cheltuieli de judecată.

Prin Decizia Civilă nr. 1630/03.04.2019 pronunțată de către Curtea de Apel București în dosar nr. 34620/3/2016 s-a dispus admiterea excepției lipsei de interes, respingerea ca lipsite de interes a recursurilor formulate de SD LEADER PROPERTIES SRL și Asociația Lexcivica în contradictoriu cu intimații reclamanți

împotriva încheierii de ședință din 02.08.2017, respingerea celorlalte excepții invocate de intimații-reclamanți admiterea recursurilor formulate de SD LEADER PROPERTIES SRL și Asociația Lexcivica în contradictoriu cu intimații reclamanți împotriva încheierii de ședință din 29.06.2017, respingerea ca nefondate a recursurilor

formulate de SD LEADER PROPERTIES SRL și Asociația Lexcivica în contradictoriu cu intimajii reclamanți împotriva celorlalte încheieri de ședință, admiterea recursurilor formulate de Consiliul General al Municipiului București, SD LEADER PROPERTIES SRL și Asociația Lexcivica împotriva sentinței civile nr. 4815/29.08.2017 în contradictoriu cu intimajii reclamanți

casarea în parte a încheierii de ședință din data de 29.06.2017, în ce privește respingerea probei cu înscrisuri solicitată de Asociația Lexcivica și a sentința recurată, trimiterea cauzei pentru rejudecare la aceeași instanță și menținerea sentinței recurate în ceea ce privește soluția de respingere a excepțiilor invocate.

Prin Sentința Civilă nr. 877/12.03.2020 pronunțată în rejudecare de către Tribunalul București s-a dispus admiterea acțiunii formulate de către reclamanți

în contradictoriu cu pârâții CONSILIUL GENERAL AL MUNICIPIULUI BUCUREȘTI, S.C. SD LEADER PROPRIETIES SRL intervenienta ASOCIAȚIA LEXCIVICA și intervenienta în nume propriu

anularea Hotărârii Consiliului General al Municipiului București nr. 79/31.03.2016, admiterea cererii de intervenție principală formulată de intervenienta

Asociației LexCivica ca neîntemeiată, admiterea excepției inadmisibilității cererii de suspendare, respingerea cererii de suspendare ca inadmisibilă și obligarea pârâților în solidar la plata către reclamanți a sumei de 22.076,27 lei cheltuieli de judecată.

2. Căile de atac formulate

2.1 Prin recursul formulat la data de 06.07.2020, recurenta pârâtă Consiliul General al Municipiului București solicită admiterea recursului, casarea în tot a sentinței civile atacate iar în rejudecare respingerea acțiunii ca neîntemeiată, arătând în esență următoarele:

Un prim motiv de recurs îl constituie cazul de casare prevăzut de art. 488 alin. 2 pct. 6 Cod procedură civilă.

Astfel, o primă critică vizează faptul că sentința civilă nu cuprinde motivele de fapt și de drept ce au format convingerea instanței, potrivit art. 425 alin 1 lit. b Cod procedură civilă, nefiind indicate motivele pentru care s-au admis, cât și cele pentru care s-au înlăturat cererile pârâților.

Sentința civilă atacată este motivată ambiguu, superficial, instanța de fond înlăturând nemotivat toate apărările formulate de către pârâtă. Practic, instanța de fond nu a făcut altceva decât să redea motivele arătate de către reclamanți, fără o analiză judicioasă bazată pe argumente concrete.

Hotărârea a fost dată cu aplicarea greșită a normelor de drept material referitoare la reglementările urbanistice și aplicarea acestora, după cum urmează (art. 488 alin. 1 pct. 8):

Conform Legii nr. 350/2001, inițiativa elaborării planurilor urbanistice zonale poate aparține atât autorităților publice cât și persoanelor fizice și/sau juridice interesate (art. 50 din Legea nr. 350/2001), în situația elaborării documentației PUZ din inițiativa autorității publice locale. aceasta atribuție aparține, în cazul Municipiului București doar Primarului General al Municipiului București (care nu este parte în dosar și față de care hotărârea judecătorească nu ar putea fi opozabilă), conform prevederilor art. 50 coroborate cu dispozițiile art. 27 alin. (1), art. 55 alin. (3) și art. 56 alin. (3) din Legea nr. 350/2001.

În acest sens, sunt aplicabile prevederile art. 32 alin. 1 din lege care reglementează posibilitatea modificării prevederilor documentației de urbanism, adică a PUG.

Planul Urbanistic Zonal (PUZ) este documentul urbanistic ce poate cuprinde reglementări asupra zonei referitoare la organizarea rețelei stradale, organizarea arhitectural-urbanistică în funcție de caracteristicile structurii urbane, modul de utilizare a terenurilor, dezvoltarea infrastructurii edilitare, statutul juridic și circulația terenurilor, etc.

Prin urmare, în principiu, prin Planul Urbanistic Zonal se poate deroga de la dispozițiile Planului Urbanistic General și de asemenea, de la propunerile cu caracter director, dar nu imperativ, din Regulamentele de urbanism zonale. Aceste reglementări sunt posibile, având în vedere că se emit acte administrative cu aceeași forță juridică, respectiv hotărâri ale Consiliului General al Municipiului București, referitoare la modul concret de utilizare a

terenurilor, precum și de amplasare, dimensionare și realizare a volumelor construite, amenajărilor și plantațiilor.

Hotărârea a fost adoptată de către Consiliul General al Mun. București în baza raportului compartimentului de resort și a avizelor Comisiilor de specialitate, astfel că nu se poate reține lipsa motivării actului administrativ, documentele care au stat la baza adoptării hotărârii și proiectul de hotărâre conținând motivarea acesteia.

În ceea ce privește lipsa unor studii de specialitate sau avize, la momentul exercitării votului, consilierii au fost în posesia întregii documentații necesare formării opiniei asupra proiectului de hotărâre supus aprobării în conformitate cu art. 44 alin (1) din Legea nr. 215/2001 și prevederile Ordonanței Guv. nr. 35/2002.

Astfel, față de motivele pentru care instanța a admis cererea de chemare în judecată și a dispus anularea HCGMB nr. 79/2016, consideră că recursul este întemeiat și fondat, sens în care solicită admiterea acestuia astfel cum a fost formulat.

În drept, indică Legea nr. 215/2001, Legea nr. 554/2004, Legea nr. 350/2001, art. 430, art. 431, art. 483 și următoarele Cod procedură civilă.

2.2 Prin recursul formulat la data de 07.07.2020, recurenta pârâtă S.D. Leader Properties SRL a solicitat admiterea recursului, casarea în parte a hotărârii recurate și a încheierii de ședință din data de 12.12.2019 și în rejudecare respingerea acțiunii reclamanților și a cererii de intervenție în interes propriu ca inadmisibile și în subsidiar ca neîntemeiate, arătând în esență următoarele:

Asupra soluției adoptate cu privire la cererea de intervenție în interes propriu, arată că aceasta nu a fost timbrată și nu a avut atașată dovada îndeplinirii procedurii prealabile.

Prima instanță nu a pus în discuție excepțiile și nici admisibilitatea în principiu a cererilor de intervenție.

Prin întâmpinarea depusă la 28.11.2019 a invocat excepția netimbrării, solicitând anularea cererii de intervenție principală, ca netimbrată, potrivit art. 197 teza II CPC, față de încălcarea dispozițiilor art. 33 alin. (1) și 34 alin. (3) raportat la art. 16 lit. a) din OUG nr. 80/2013 și art. 197 teza I Cod procedură civilă.

Fiind solicitată anularea actului administrativ care a aprobat PUZ Mântuleasa nr. 7-9, cererea de intervenție principală se timbra cu 50 lei - potrivit art. 16 lit. a) din OUG nr. 80/2013, astfel că nu instanța stabilea timbrajul.

Intervenienta cunoștea obligația timbrării cu 50 lei - valoarea stabilită de lege pentru cererea de anulare a unui act administrativ.

Verificând încheierea de ședință din 28.11.2019, Tribunalul nu a pus în discuție excepția lipsei timbrajului, deși acest incident procedural trebuia pus în discuție și soluționat cu prioritate.

Mai mult, tribunalul a apreciat necesară lăsarea cauzei la a patra strigare, pentru a da posibilitatea persoanei care a formulat cerere de intervenție să achite taxa judiciară de timbru de 50 lei.

La a patra strigare intervenienta a arătat că nu poate să achite la oficiul poștal din incinta clădirii taxa judiciară de timbru. Afirmatia era nereală, oficiul poștal din incinta Tribunalului București încasând taxele judiciare de timbru de la cetățenii domiciliați în sectorul 3, cum este cazul intervenientei.

Încalcând art. 197 teza II din Cod procedură civilă, care impunea anularea cererii de intervenție, ca netimbrată, tribunalul a pus în vedere intervenientei să depună la dosarul cauzei dovada achitării taxei judiciare de timbru în cuantum de 50 lei, nesocotindu-și totodată propriile considerente, la solicitarea apărătorului ales al reclamanților.

Intervenienta a depus dovada achitării taxei judiciare de timbru în ședința publică din 12.12.2019, deci la 14 zile după comunicarea obligației, cu depășirea termenului de 10 zile prevăzut de dispozițiile art. 33 alin. (2) din OUG nr. 80/2013.

Nelegalitatea soluției de respingere a excepției inadmisibilității cererii de intervenție în interes propriu pentru neîndeplinirea procedurii prealabile. Neregularitățile se circumscriu motivelor prevăzute la art. 488 alin. (1) pct. 4 și 8 Cod procedură civilă.

Prin întâmpinarea din 28.11.2019 a invocat excepția neîndeplinirii procedurii prealabile față de Hotărârea CGMB nr. 79/2016 care a aprobat PUZ Mântuleasa nr. 7-9 condiție imperativă pentru exercitarea dreptului la acțiune în contencios administrativ, care atrage inadmisibilitatea cererii de intervenție în interes propriu.

În motivare, a arătat că prin raportare la dispozițiile art. 193 Cod procedură civilă și art. 7 din LCA, sesizarea instanței se poate face numai după îndeplinirea procedurii prealabile.

Totodată, cererea de intervenție în interes propriu se supunea regulilor de procedură aplicabile acțiunii reclamanților, deci forma juridică a Legii nr. 554/2004 în vigoare la data de 20.09.2016.

Or, la data introducerii cererii de intervenție principale intervenienta nu îndeplinesc procedura prealabilă, astfel că cererea de intervenție principală era de plano inadmisibilă.

Verificând încheierea de ședință din 28.11.2019, prima instanță nu a pus în discuție excepția neîndeplinirii procedurii prealabile.

În ședința publică din 12.12.2019, intervenienta a depus o recipisă PMB cu număr de înregistrare din data de 11.12.2019, susținând că reprezintă dovada îndeplinirii procedurii prealabile.

Tribunalul a respins excepția neîndeplinirii procedurii prealabile, ca neîntemeiată, apreciind excesiv de formalist să se considere neîndeplinită procedura prealabilă, atâta timp cât, la momentul încuviințării în principiu a cererii, exista la dosarul cauzei dovada formulării plângerii prealabile.

Prin urmare, prima instanță a tăgăduit nepermis aplicarea unei norme procedurale imperative, de strictă interpretare, care edictează o condiție de exercitare a dreptului la acțiune, situație ce se circumscrie motivului de nelegalitate prevăzut la art. 488 alin. (1) pct. 4 Cod procedură civilă.

Pe de altă parte, nu poate exista nicio cerere legal introdusă în instanță la o zi după depunerea plângerii prealabile (excepționând cererea de suspendare pe cale separată, reglementată de art. 14 alin.(1) din LCA), altminteri, ar fi goliță de sens și conținut definiția plângerii prealabile prevăzută la art. 2 alin. (1) lit. j) din LCA și a termenului de răspuns prevăzut la lit. h), situație ce se circumscrie motivului de nelegalitate prevăzut la art. 488 alin. (1) pct. 8 Cod procedură civilă.

Neregularitățile impun casarea încheierii de ședință din 12.12.2019, cât și a hotărârii recurate, în ceea ce privește cererea de intervenție principală formulată.

În rejudecare solicită admiterea excepției inadmisibilității cererii de intervenție principală - determinată de neîndeplinirea procedurii prealabile.

Tribunalul nu a soluționat excepția nulității cererii de intervenție principală, determinată de nemotivare. Este incident motivul prevăzut la art. 488 alin. (1) pct. 5 Cod procedură civilă.

În prezenta cauză instanța a fost investită cu soluționarea cererii de anulare a hotărârii CGMB care a aprobat PUZ Mântuleasa nr. 7-9, ceea ce impune exercitarea controlului de legalitate al actului administrativ normativ și/sau al documentației de urbanism, prin raportare la prevederile PUG, PUZ ZCP nr. 22 Mântuleasa și la normele de drept material incidente.

Or, cererea de intervenție principală nu a arătat care sunt motivele de nelegalitate ale Hotărârii CGMB nr. 79/2016 și/sau PUZ Mântuleasa nr. 7-9, evocând doar nemulțumirile personale ale intervenientei.

Instanța de fond nu a motivat soluția de admitere a cererii intervenție în interes propriu. Sunt incidente motivele prevăzute la art. 488 alin.(1) pct. 6 și 8 Cod procedură civilă.

Asupra fondului cauzei, din cele 13 pretinse cauze de nelegalitate invocate de reclamanți, tribunalul a reținut că numai două argumente sunt întemeiate (pag. 21 paragrafele 1-4 și pag. 22-25).

Ambele argumente, ca și considerentele tribunalului, sunt nelegale și exclud de plano orice ipoteză a procesului echitabil la prima instanță.

Nelegalitatea hotărârii recurate, față de argumentul privind lipsa listelor de semnături.

Este incident motivul prevăzut la art. 488 alin. (1) pct. 8 Cod procedură civilă.

Un argument al reclamanților apreciat a fi întemeiat de tribunal este că proiectul de hotărâre privind aprobarea PUZ Str. Mântuleasa nr. 7-9 putea fi promovat pentru a fi aprobat de CGMB dacă și numai dacă ar fi fost susținut de semnăturile a cel puțin 5% din populația cu drept de vot a sectorului 3, potrivit dispozițiilor art. 109 alin. (2) din Legea nr. 215/2001.

Drept consecință, tribunalul a opinat că nerespectarea art. 109 alin. (2) din Legea nr. 215/2001 a condus la anularea actului administrativ atacat - Hotărârea CGMB nr. 79/31.03.2016.

Dispozițiile art. 109-111 din Legea nr. 215/2001 au reglementat "inițiativa cetățenească", adică dreptul cetățenilor de a propune consiliilor locale ori județene pe a căror rază domiciliază, spre dezbateri și adoptare, proiecte de hotărâri. Or, inițiativa cetățenească este total străină pricinii.

În primul rând, principial, un drept nu constituie o obligație.

În al doilea rând, art. 109 alin. (2) din Legea nr. 215/2001 se referea exclusiv la promovarea proiectelor de hotărâre inițiate de unul sau mai mulți cetățeni cu drept de vot, nu la cele inițiate de către persoanele juridice de drept privat - care nu au de plano drept de vot.

În al treilea rând, inițiativa cetățenească nu poate avea ca obiect proiecte de hotărâri privind aprobarea planurilor de urbanism, întrucât: a) Planurile de urbanism nu se inițiază de cetățeni, în genere, ci numai de persoanele fizice sau juridice interesate (titulari de drepturi reale), potrivit art. 54 alin. (2)-(3) din Legea nr. 350/2001; b) Planurile de urbanism urmează o procedură de inițiere, elaborare, avizare și aprobare expres reglementată prin Legea nr. 350/2001, Normele de aplicare a Legii nr.350/2001 aprobate prin Ordinul nr. 233/2016, Ghiduri tehnice, etc, care este total străină proiectelor de hotărâre inițiate și propuse de către cetățeni în sensul prevăzut la art. 110 alin.(1) din Legea nr. 215/2001; c) Promovarea proiectelor de hotărâri privind aprobarea planurilor de urbanism este o prerogativă conferită expres, prin lege, primarului, fără tangență cu inițiativa cetățenească.

Nelegalitatea hotărârii recurate raportat la argumentul nemotivării HCGMB nr. 79/2016. Sunt incidente motivele prevăzute la art. 488 alin. (1) pct. 4, 6, 7 și 8 Cod procedură civilă.

Nesocotind autoritatea lucrului judecat prin Decizia Civilă nr. 1630/03.04.2019 - pronunțată în primul ciclu procesual și încălcând nepermis dispozițiile art. 501 alin. (1) Cod procedură civilă, instanța de fond a reținut că argumentul nemotivării Hotărârii CGMB nr. 79/2016 este întemeiat.

În acest sens, face trimitere la considerentele Deciziei Civile nr. 1630/03.04.2019 (pag. 39-40), prin care instanța de casare a concluzionat "Prin urmare, considerentele sentinței recurate privind lipsa motivării actului administrativ contestat sunt neîntemeiate, sens în care vor fi înlăturate."

Strict sub acest aspect sunt incidente motivele prevăzute la art. 488 alin. (1) pct. 7 și 8 Cod procedură civilă, care impun de plano casarea hotărârii recurate.

În ceea ce privește pretinsa respingere în două rânduri a proiectului, tribunalul nu reține art. 56 alin. (7) din Legea nr. 350/2001, în speță neexistând o hotărâre de respingere a PUZ Str. Mântuleasa nr. 7-9.

Pe de altă parte, tribunalul nu reține nici prevederile art. 49 din ROF al CGMB aprobat cu HCGMB nr. 194/24.11.2015.

În ce privește pretinsa ignorare a valorilor de patrimoniu cultural, Tribunalul a depășit atribuțiile puterii judecătorești, subrogându-se nepermis autorităților competente din domeniul culturii, care au avizat documentația de urbanism și studiile de fundamentare.

Pe de altă parte, școala primară la care a învățat Mircea Eliade a fost demolată cu respectarea legii, din cauza degradării, în anul 2003 (anexele 1-2) - cu mai bine de trei ani înainte ca LEADER să fi dobândit dreptul de proprietate asupra terenului (pentru care a plătit 6.787.900 EUR).

În ce privește "derogarea, în maniera aceasta, de la prevederile PUZ ZCP 22 Mântuleasa" clamată fără temei legal și factual de către prima instanță, face trimitere directă la precizările din concluziile scrise depuse la 11.03.2020, care probează că a fost operată doar

creșterea indicatorului CUT de la valoarea 2,00 la 2,40 - adică în limita permisă de lege - sporire de maxim 20%.

Sub aspectul încălcării interesului legitim privat al reclamanților și al intervenției în interes propriu, tribunalul a reținut că acesta este reprezentat de "lipsa motivării derogării instituite prin actul contestat, motivare care să conțină criteriile obiective, menite să excludă arbitrariul din partea autorităților publice."

Din perspectiva considerentelor instanței de casare, opinia tribunalului nu are fundament legal.

Din perspectiva documentației de urbanism PUZ Str. Mântuleasa nr. 7-9, sector 3, cu un volum de piese scrise și desenate de peste 600 file, opinia tribunalului nu are nici fundament factual.

Neregularitățile se circumscriu motivelor de nelegalitate prevăzute la art. 488 alin. (1) pct. 4, 6, 7 și 8 Cod procedură civilă, impunând casarea hotărârii recurate.

2.3 La data de 09.10.2020, intervenienta a formulat recurs incident prin care arată în esență următoarele:

În ceea ce privește motivul de recurs întemeiat pe dispozițiile art. 488 alin. (1) punctul 5 Cod procedură civilă, solicită admiterea recursului având în vedere încălcarea de către instanța de fond a regulilor procedurale privind conținutul hotărârii reglementate de art. 425 Cod procedură civilă alin. (1) lit. b, având în vedere următoarele:

În speță, prin cererea de intervenție principală pe care a formulat-o a invocat, prin raportare la Hotărârea HCGMB nr. 79/2016, ignorarea dreptului său de a proteja clădirea cu risc seismic în care locuiește și de a proceda la consolidarea acesteia, nelegalitatea regulilor stabilite cu privire la amplasarea clădirilor față de limitele laterale și posterioare ale parcelelor; nelegalitatea regulilor de amplasament stabilite prin Regulamentul Local de Urbanism, încălcarea dreptului la însoțire, nelegalitatea PUZ dată fiind ignorarea importanței istorice a zonei protejate Mântuleasa și lipsa unei proiecții realiste privind utilizarea rețelelor de utilități publice.

În motivarea sentinței sale, tribunalul nu a respectat nici obligația de a expune criticile de nelegalitate ale părților și nici aceea de a arăta motivele pentru care s-a admis cererea de intervenție.

În raport de dispozițiile art. 174 alin. (3) coroborat cu art. 175 alin. (1) Cod procedură civilă, indică faptul că vătămarea ce i se produce prin această motivare deficitară este aceea de a nu-și putea apăra poziția procesuală și temeinicia cererii în fața instanței de recurs. De asemenea, vătămarea constă și în riscul desființării sentinței în calea de atac a recursului, cu consecința interzicerii dreptului de acces la justiție, câtă vreme motivele de nelegalitate invocate nu au fost analizate nici în fond și nu vor putea fi analizate nici în recurs.

În sfârșit, solicită aplicarea art. 472 alin. (2) Cod procedură civilă, urmând ca, în situația în care recurenții principali își retrag recursurile sau dacă acestea sunt respinse ca tardive, ca inadmisibile ori pentru alte motive, care nu implică cercetarea fondului, recursul incident să rămână fără efect.

Din toate motivele invocate Tribunalul a menționat parțial, la pagina 24, paragraful al II-lea, numai un motiv referitor la importanța istorică și culturală a zonei, fără a menționa temeiul de drept al analizei sale și consecința asupra legalității actului administrativ atacat.

În drept, art. 483 și următoarele Cod procedură civilă, coroborat cu art. 488 alin. (1) pct. 5.

3. Pozițiile procesuale a părților adverse

Prin întâmpinarea formulată de către intervenienta aceasta a solicitat respingerea ca nefondat a recursului formulat de către recurenta pârâtă S.D. Leader Properties SRL.

Prin întâmpinările formulate de către intimații reclamanți aceștia au solicitat anularea recursurilor formulate de către recurențele pârâte SD Leader Properties S.R.L. și Consiliul General al Municipiului București pentru nemotivare și în subsidiar respingerea acestora ca nefondate.

Prin întâmpinarea formulată de către recurenta pârâtă S.D. Leader Properties SRL cu privire la recursul incident, aceasta a invocat excepția inadmisibilității recursului incident ca urmare a admiterii motivelor din recursul principal, excepția nulității recursului pentru nemotivare iar în subsidiar respingerea acestuia ca nefondat.

4. Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele:

4.1 Asupra excepției inadmisibilității recursului incident, instanța urmează a se pronunța în sensul respingerii acesteia, reținând faptul că prin dispozițiile art. 491 alin. 1 Cod procedură civilă se reglementează posibilitatea formulării recursului incident, sens în care nu se poate aprecia o inadmisibilitate de plano a acestuia.

Pe de altă parte, potrivit art. 248 alin. 1 Cod procedură civilă, instanța se va pronunța mai întâi asupra excepțiilor de procedură, precum și asupra celor de fond care fac inutilă, în tot sau în parte, administrarea de probe ori, după caz, cercetarea în fond a cauzei, aceste dispoziții fiind aplicabile și în fața instanței de recurs, conform prevederilor art. 494 Cod procedură civilă.

Astfel, analizând compatibilitatea acestor prevederi cu scopul căii de atac a recursului, astfel cum reiese din prevederile art. 483 alin. 3 Cod procedură civilă, curtea reține că urmărirea ordinii instituite de art. 248 alin. 1 Cod procedură civilă se impune și în recurs, atâta timp cât și în această etapă procesuală, ca și la prima instanță, se pot invoca excepții procesuale a căror soluționare poate face inutilă cercetarea în continuare a cauzei.

În acest sens, nu se pot reține solicitările recurente pârâte S.D. Leader Properties SRL din motivarea excepției, în sensul în care admiterea excepției inadmisibilității recursului incident s-ar impune ca urmare a admiterii pe fond a recursului principal, atâta timp cât dispozițiile legale impun soluționarea cu prioritate a excepțiilor procesuale.

Aspectele invocate de către recurenta pârâtă S.D. Leader Properties SRL referitoare la consecințele unei eventuale admiteri a recursului formulat de aceasta, vizează rejudecarea pe fond a cauzei și implicit a cererii de intervenție principală și nicidecum posibilitatea legală de a se formula un recurs incident.

Mai mult, astfel cum se reține în Decizia nr. 14/2020 pronunțată de către Înalta Curte de Casație și Justiție în soluționarea unui Recurs în Interesul Legii, "recursul incident nu poate fi limitat la obiectul (...) recursului principal, ci poate viza orice alte soluții cuprinse în dispozitivul hotărârii atacate și/sau considerentele acesteia".

Având în vedere aceste considerente și apreciind că în cauză nu se identifică motivele de inadmisibilitate invocate de către recurenta pârâtă S.D. Leader Properties SRL cu privire la recursul incident formulat în cauză, instanța urmează să respingă excepția inadmisibilității, conform dispozitivului.

4.2 În ceea ce privește excepțiile nulității recursurilor principale formulate de către recurente pârâte și a celui incident formulat de către intervenienta principală, instanța reține următoarele:

Potrivit dispozițiilor art. 486 alin. 1 lit. d Cod procedură civilă, cererea de recurs va cuprinde motivele de nelegalitate pe care se întemeiază recursul și dezvoltarea lor sau, după caz, mențiunea că motivele vor fi depuse printr-un memoriu separat, lipsa acestora fiind sancționată de alin. 3 al aceluiași articol cu sancțiunea nulității.

Astfel cum reiese din dispozițiile art. 488 alin. 1 Cod procedură civilă, recursul poate fi exercitat numai pentru motivele de nelegalitate expres prevăzute, recurentul fiind obligat să își sprijine recursul pe cel puțin unul dintre motivele prevăzute în mod limitativ de lege.

Potrivit dispozițiilor art. 488 alin. 1 pct. 8 Cod procedură civilă, casarea unei hotărâri se poate cere când hotărârea a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material, cum ar fi spre exemplu aplicarea unui text de lege străin situației de fapt, extinderea sau restrângerea nejustificată a aplicării normei juridice în raport de prevederile acesteia, textului de lege corespunzător situației de fapt i s-a dat o interpretare greșită etc.

Analizând cele trei cereri de recurs, instanța constată că în cuprinsul fiecăror dintre acestea se indică motivele de nelegalitate în raport de care se formulează calea de atac ce pot fi încadrate în motivele de casare prevăzute de art. 488 alin. 1 Cod procedură civilă.

Astfel, instanța va reține faptul că potrivit dispozițiilor de mai sus, condiția privește invocarea motivelor de nelegalitate, încadrarea acestor motive în cele de casare reglementate la punctele 1-8 ale art. 488 alin. 1 Cod procedură civilă revenind instanței care soluționează calea de atac, reprezentând practic un element premergător soluționării recursului.

Având în vedere aceste considerente, instanța urmează să respingă excepțiile nulității recursurilor pentru nemotivare, conform dispozitivului.

4.3 Asupra recursurilor formulate, instanța reține următoarele:

4.3.1 Un prim motiv reținut de către prima instanță în justificarea soluției de anulare a actului administrativ ce face obiectul cauzei este cel referitor la lipsa listelor de semnături a unui procent de 5 % din populația cu drept de vot a Sectorului 3 București, în raport de care curtea reține următoarele:

Potrivit art. 109 din Legea 215/2001 cetățenii pot propune consiliilor locale și consiliilor județene pe a căror rază domiciliază, spre dezbateră și adoptare, proiecte de hotărâri; promovarea unui proiect de hotărâre poate fi inițiată de unul sau de mai mulți cetățeni cu drept de vot, dacă acesta este susținut prin semnături de cel puțin 5% din populația cu drept de vot a unității administrativ-teritoriale respective.

Sub un prim aspect curtea reține faptul că acest text de lege are ca scop instituirea unui drept în favoarea cetățenilor și nicidecum o condiționare sau o limitare a celorlalte căi posibile de inițiere a proiectelor de hotărâri de consiliu local.

Astfel, faptul că o anumită persoană sau un anumit organism are dreptul de a iniția proiecte de hotărâri de consiliu local nu este de natură a interfera sau de a limita dreptul celorlalți subiecți cărora legea le recunoaște calitatea de inițiatori.

În același sens, urmarea raționamentului primei instanțe conduce la concluzia că orice proiect de hotărâre de consiliu local nu poate fi inițiat decât de către un cetățean sau un grup de cetățeni pentru ca mai apoi să beneficieze de susținerea prin semnătură a unui număr de cel puțin 5% din populația cu drept de vot a unității administrativ-teritoriale respective.

Totodată, raționamentului primei instanțe i se opune interpretarea gramaticală a textului art. 109 din Legea 215/2001, text care folosește sintagmele "cetățenii pot propune", "promovarea (...) poate fi inițiată" și care nu pot fi interpretate în sensul instituirii unei obligativități în acest sens.

Pe de altă parte, atâta timp cât dispozițiile legale în discuție nu stabilesc un anumit domeniu în care poate avea loc inițiativa cetățenească, acestea vor constitui dreptul general, neaplicabil în cazul existenței unor norme speciale cum sunt cele legate de adoptarea regulilor de urbanism, la care instanța urmează să se refere.

Astfel, prin dispozițiile art. 32 alin. 1 lit. c din Legea 350/2001, se reglementează în mod expres posibilitatea modificării regulilor urbanistice printr-un plan urbanistic zonal, elaborat și finanțat prin grija persoanelor fizice și/sau juridice interesate.

Or, posibilitatea elaborării și finanțării proiectului de plan urbanistic zonal nu reprezintă altceva decât tocmai posibilitatea de a iniția adoptarea unei hotărâri de consiliu local și pentru care dispozițiile legii speciale în materie de urbanism, nu reglementează niciun fel de condiție suplimentară de natura celei prevăzute de art. 109 din Legea 215/2001.

În acest sens, cu privire la acest aspect, curtea va reține incidența motivului de casare prevăzut de art. 488 alin. 1, pct. 8 Cod procedură civilă referitor la aplicarea greșită de către prima instanță a normelor de drept material.

4.3.2 Al doilea motiv în raport de care prima instanță a dispus anularea actului ce face obiectul cauzei este cel legat de aspectul nemotivării acestuia, în raport de care curtea reține următoarele:

Prin Decizia Civilă nr. 1630/03.04.2019 pronunțată de către Curtea de Apel București în soluționarea recursului formulat împotriva sentinței instanței de fond pronunțată în primul ciclu procesual, s-a reținut printre altele, faptul că "Prin urmare, considerentele sentinței recurate privind lipsa motivării actului administrativ contestat sunt nefundate, sens în care vor fi înlăturate".

Potrivit art. 430 alin. 1 Cod procedură civilă, hotărârea judecătorească ce soluționează, în tot sau în parte, fondul procesului sau statuează asupra unei excepții procesuale ori asupra

oricărui alt incident are, de la pronunțare, autoritate de lucru judecat cu privire la chestiunea tranșată.

Astfel, curtea va reține faptul că aspectul referitor la nelegalitatea HCGMB nr. 79/31.03.2016 prin raportare la nemotivarea acestuia reprezintă, de la momentul pronunțării Deciziei Civile nr. 1630/03.04.2019 a Curții de Apel București și în raport de prevederile art. 430 alin. 1 teza finală Cod procedură civilă, o chestiune tranșată, asupra căreia prima instanță nu mai putea reveni în sens contrar cu ocazia rejudecării fondului după casarea cu trimitere.

Momentul de la care intervine autoritatea de lucru judecat cu privire la această chestiune tranșată va fi apreciat în raport de prevederile art. 430 alin. 4 Cod procedură civilă, potrivit cărora când hotărârea este supusă apelului sau recursului, autoritatea de lucru judecat este provizorie, respectiv prin interpretarea "per a contrario" a acestora, dar fiind faptul că Decizia Civilă nr. 1630/03.04.2019 a Curții de Apel București era definitivă de la data pronunțării sale.

În acest sens, curtea va reține incidența în cauză a motivului de casare prevăzut de art. 488 alin. 1, pct. 7 Cod procedură civilă, prima instanță încălcând în rejudecarea după casarea cu trimitere autoritatea de lucru judecat referitoare la aspectul legalității motivării actului administrativ, astfel cum a fost stabilit prin Decizia Civilă nr. 1630/03.04.2019 a Curții de Apel București.

Curtea observă faptul că în continuarea motivelor expuse în cadrul sentinței civile recurate, deși are loc o analiză a condițiilor prevăzute de lege cu privire la modificarea regulilor de urbanism prevăzute într-un Plan Urbanistic Zonal existent, prima instanță își subsumează analiza condiției referitoare la motivarea actului administrativ, fără a reține astfel drept motiv de sine stătător de nulitate, modalitatea în care a procedat autoritatea la adoptarea HCGMB nr. 79/31.03.2016.

Pe de altă parte, în ceea ce privește trimiterile pe care recurenta S.D. Leader Properties SRL le face prin cererea de recurs la alte motive, precizate în alte înscrisuri decât cererea de recurs, curtea va reține faptul că instanța de control judiciar poate fi investită cu analiza motivelor de nelegalitate exclusiv prin cererea de recurs, astfel cum reiese în mod expres din prevederile art. 486 și art. 487 alin. 1 Cod procedură civilă, potrivit acestui din urmă text, recursul se va motiva prin însăși cererea de recurs.

4.3.3 În ceea ce privește recursul formulat împotriva încheierii de ședință din data de 12.12.2019 prin care prima instanță a admis în principiu cererea de intervenție principală formulată în cauză, curtea reține următoarele:

Astfel cum reiese din prevederile art. 61 alin. 2 Cod procedură civilă coroborate cu cele ale art. 62 Cod procedură civilă, cererea de intervenție principală are natura juridică a unei cereri de chemare în judecată prin care intervenientul pretinde pentru sine, în tot sau în parte, dreptul dedus judecății sau un drept străns legat de acesta.

În acest sens, cererii de intervenție principală îi vor fi aplicabile condițiile prevăzute de lege pentru cererea principală, ceea ce face ca în cauză, dată fiind natura și cadrul procesual în care se judecă acțiunea introductivă, să devină incidente prevederile art. 7 din Legea 554/2004, respectiv cele ale art. 193 Cod procedură civilă, dispoziții în raport de care soluția primei instanțe în ceea ce privește respingerea excepției inadmisibilității cererii de intervenție principală pentru lipsa procedurii prealabile apare ca nelegală.

Astfel, se observă pe de o parte că potrivit art. 193 alin. 1 Cod procedură civilă, sesizarea instanței se poate face numai după îndeplinirea unei proceduri prealabile, dacă legea prevede în mod expres aceasta; dovada îndeplinirii procedurii prealabile se va anexa la cererea de chemare în judecată, iar pe de altă parte faptul că în cauză, intervenienta principală a formulat și depus procedura prealabilă cu o zi înainte de termenul de judecată din data de 12.12.2019, depunând dovada în acest sens la termenul de judecată.

Or, această modalitate este de natură a eluda în totalitate dispozițiile legale de mai sus în ceea ce privește scopul urmărit de către legiuitor la adoptarea acestei instituții.

În acest sens, argumentul primei instanțe referitor la faptul că se "apreciază excesiv de formal să se considere neîndeplinită procedura prealabilă, atât timp cât, la momentul încuviințării în principiu a cererii există la dosarul cauzei dovada formulării plângerii

prealabile" nu poate fi acceptată de către instanța de control judiciar, atâta timp cât dispozițiile legale în vigoare obligau la realizarea respectivei proceduri prealabile, consecințele neîndeplinirii acesteia fiind prevăzute în mod expres.

Astfel, instanța urmează să aprecieze întemeiat recursul cu privire la soluția primei instanțe asupra cererii de intervenție principală, cu consecința casării încheierii de ședință din data de 12.12.2019.

4.3.4 În ceea ce privește recursul incident formulat de către intervenienta principală, instanța urmează să dispună respingerea acestuia, reținând faptul că, în raport de soluția adoptată de către prima instanță, care a apreciat întemeiate motivele de anulare a actului administrativ invocate de către intimatii reclamantii, prin raportare la nemotivarea acestuia, nu se mai impunea analiza apărărilor formulate de către intervenienta principală.

Astfel, reținerea de către prima instanță a faptului că actul administrativ ce face obiectul cauzei nu era motivat atrage în mod logic inutilitatea și mai ales imposibilitatea analizei celorlalte motive de natura celor invocate de către intervenienta principală.

Pe de altă parte se reține faptul că argumentele susținute prin recursul incident nu pot fi subsumate motivului de casare prevăzut de art. 488 alin. 1, pct. 5 Cod procedură civilă, acesta, ca normă generală, fiind înlăturat de la aplicare de norma specială în ceea ce privește motivarea hotărârii judecătorești regăsită la art. 488 alin. 1, pct. 6 Cod procedură civilă, acest din urmă motiv de casare nefiind invocat de către recurentă.

Având în vedere aceste considerente instanța urmează să respingă recursul incident formulat conform dispozitivului.

Astfel, dat fiind ansamblul argumentelor de mai sus, curtea va aprecia că se impune admiterea recursurilor principale formulate de către recurentele pârâte cu consecința casării sentinței în ceea ce privește soluția adoptată pe fondul cauzei și a încheierii recurate și reținerea cauzei spre rejudecare pe fond.

5. În rejudecare

5.1 Asupra cererii de intervenție principală, pentru aceleași considerente de mai sus, reținute în soluționarea recursului principal formulat de către recurenta pârâtă S.D. Leader Properties SRL împotriva încheierii din data de 12.12.2019, instanța urmează să admită excepția inadmisibilității acesteia motivat de faptul că intervenienta principală nu a îndeplinit procedura prealabilă cu respectarea dispozițiilor art. 7 din Legea 554/2004 și cele ale art. 193 Cod procedură civilă.

Astfel, potrivit art. 7 alin. 1 din Legea 554/2004, înainte de a se adresa instanței de contencios administrativ competente, persoana care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim printr-un act administrativ individual care i se adresează trebuie să solicite autorității publice emitente sau autorității ierarhic superioare, dacă aceasta există, în termen de 30 de zile de la data comunicării actului, revocarea, în tot sau în parte, a acestuia.

De asemenea, potrivit art. 193 alin. 1 Cod procedură civilă, sesizarea instanței se poate face numai după îndeplinirea unei proceduri prealabile, dacă legea prevede în mod expres aceasta.

Or, modalitatea în care a procedat intervenienta, respectiv formulând mai întâi cererea de intervenție principală în fața instanței și doar ulterior inițierea procedurii prealabile nu reprezintă altceva decât o încălcare prin eludare a dispozițiilor legale de mai sus, încălcare care nu poate fi înlăturată cu motivarea unui formalism excesiv, atâta timp cât această procedură este prevăzută chiar de lege.

5.2 Asupra cererii introductive

În cauză, astfel cum reiese din conținutul Certificatului de Urbanism nr. 1490/1182328/23.10.2013 emis în scopul adoptării documentației PUZ ce face obiectul cauzei, (filele 50 verso - 53 vol. I dos. 34620/3/2016 fond), terenul deținut de către recurenta pârâtă S.D. Leader Properties SRL era reglementat urbanistic la data adoptării HCGMB nr. 79/31.03.2016 prin PUG-MB aprobat cu HCGMB nr. 269/2000, imobilul fiind cuprins în subzona M1, subzonă mixtă situată în zona protejată, iar conform PUZ Zonă Construite Protejate aprobat cu HCGMB nr. 279/2000, imobilul se află în zona protejată nr. 22, stradă de țesut tradițională majoră, Mântuleasa, axă tradițională structurantă la nivel local pentru țesutul

istoric difuz, cu grad de protecție maxim - se protejează valorile arhitectural-urbanistice, istorice și de mediu natural în ansamblul lor: tramă stradală, fondul construit, caracterul și valoarea urbanistică, sunt permise intervenții care conservă și potențează valorile existente.

Însă, aspectul esențial în prezenta cauză este cel referitor la indicii urbanistici existenți anterior modificării dispuse prin HCGMB nr. 79/31.03.2016, astfel cum reiese din Certificatul de Urbanism nr. 1490/1182328/23.10.2013 (fila 51 paragraful 2, vol. I dos. 34620/3/2016 fond) mai exact înălțimea maximă admisă și anume "Hmax. = 13m (...) peste înălțimea admisă se acceptă realizarea unui singur nivel (3,00 m.) retras".

Potrivit art. 32 alin. 9 și alin. 10 din Legea 350/2001, planurile urbanistice zonale pentru zone construite protejate în integralitatea lor nu pot fi modificate prin alte planuri urbanistice decât cele elaborate de către autoritățile publice locale; prin excepție de la prevederile alin. (9), sunt admise documentații de urbanism elaborate în baza unui aviz de oportunitate, inițiate de persoane fizice și juridice, care conțin modificări ale indicatorilor urbanistici în limita a maximum 20% și care nu modifică caracterul general al zonei.

Reiese din aceste dispoziții legale faptul că pentru un teren cum este cel deținut de către recurenta pârâtă S.D. Leader Properties SRL se poate iniția o documentație de urbanism modificatoare a celei existente cu îndeplinirea cumulativă a două condiții.

Astfel, o primă condiție prevăzută de textul legal și pe care recurenta pârâtă S.D. Leader Properties SRL nu o îndeplinește este cea referitoare la posibilitatea modificării indicilor urbanistici în limita a maximum 20 %.

Printre indicii urbanistici, astfel cum reiese și din Certificatul de Urbanism nr. 1490/1182328/23.10.2013 se numără și cel referitor la înălțimea maximă, care era de 13 m iar prin HCGMB nr. 79/31.03.2016 a fost stabilit la 25 m.

Or, la un simplu calcul matematic, curtea observă faptul că la înălțimea existentă de 13 m, modificarea maxim permisă de prevederile art. 32 alin. 10 din Legea 350/2001 și anume cea de 20 % era de 2,6 m, pe când prin HCGMB nr. 79/31.03.2016 a fost acordată o majorare de 12 m, respectiv de aproximativ patru ori și jumătate mai mult decât cea permisă de lege.

În acest sens, curtea va reține faptul că acest motiv de nelegalitate a HCGMB nr. 79/31.03.2016, prin încălcarea flagrantă a dispozițiilor legale cu o forță superioară referitoare la limitarea modificării indicelui urbanistic referitor la înălțimea maximă este suficient de clar și de evident pentru a atrage concluzia nelegalității actului administrativ ce face obiectul cauzei.

Totodată instanța urmează să înlăture apărările recurente pârâte S.D. Leader Properties SRL, potrivit cărora doar un corp de clădire este propus a avea respectiva înălțime, reținând faptul că dispozițiile legale sunt suficient de clare în ceea ce privește înălțimea maximă, fără a exista o diferențiere de natura celei propuse de către recurenta pârâtă cu privire la situația în care clădirea este prevăzută a avea înălțimi diferite, la aceasta opunându-se principiul de interpretare "ubi lex non distinguit nec nos distinguere debemus".

Pe de altă parte, acceptarea acestui raționament ar conduce la eludarea totală a normelor urbanistice referitoare la înălțime, norme care ar ajunge să nu mai fie aplicate niciodată, atât timp cât destinatarii normelor ar putea propune un corp de clădire cu înălțimea legală iar restul corpurilor, după aprecierea recurente pârâte ar putea avea orice înălțime, or potrivit unui alt principiu de interpretare, o normă trebuie interpretată în sensul în care poate produce efecte și nu în sens contrar.

În același sens, curtea observă că însuși textele de lege pleacă de la premisa că o clădire poate avea înălțimi diferite, întrucât, dacă ar pleca de la premisa inversă, respectiv că o clădire poate avea o singură înălțime, adăugarea cuvântului maxim după indicatorul înălțime ar deveni superfluă.

Astfel, este dincolo de orice dubiu că din punct de vedere tehnic poate exista o singură înălțime maximă a unei clădiri sau a mai multor corpuri edificate pe același teren reglementat urbanistic prin aceeași indicatori, definită printr-o interpretare logică gramaticală ca reprezentând cel mai înalt punct al respectivei/respectivelor clădiri, punct care se va lua în considerare la analiza îndeplinirii condiției referitoare la respectarea indicelui urbanistic - înălțime maximă.

Având în vedere aceste considerente și apreciind pe de o parte faptul că în cauză nu este îndeplinită prima dintre cele două condiții referitoare la modificarea de maxim 20 % a indicilor urbanistici iar pe de altă parte dat fiind caracterul cumulativ al celor două condiții, curtea apreciază că nu se mai impune analizarea celei de a doua condiții și anume aceea ca modificarea indicatorilor să nu modifice caracterul general al zonei.

În acest sens, apreciind nelegalitatea actului administrativ ce face obiectul cauzei, în rejudecare, instanța urmează să admită acțiunea cu consecința anulării Hotărârii Consiliului General al Municipiului București nr. 79/31.03.2016 pentru motivele expuse mai sus.

În raport de această soluție, instanța urmează să respingă cererea de intervenție accesorie formulată de intervenienta Asociației LexCivica ca neîntemeiată.

Ținând cont de prevederile art. 451 și următoarele Cod procedură civilă și în raport de soluția adoptată asupra fondului cauzei, curtea urmează să oblige părții în solidar, la plata către reclamanți a sumei de 22.076,27 lei cheltuieli de judecată în fond iar în ceea ce privește cheltuielile de judecată în recurs, acestea urmează a fi admise în parte, cu consecința obligării în solidar a recurenților părți la plata către intimații reclamanți a sumei de 4000 lei onorariu de avocat plus 210,36 euro în echivalent lei la data plății, reprezentând cheltuieli de deplasare.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE

Respinge excepția inadmisibilității recursului formulat de recurenta intervenientă.

Respinge excepțiile nulității recursurilor formulate de recurenții părți și de recurenta-intervenientă.

Admite recursurile formulate de recurenții părți CONSILIUL GENERAL AL MUNICIPIULUI BUCUREȘTI, cu sediul în București, Bd. Regina Elisabeta, nr. 47, sector 5 și cu sediul ales la cab. av. Drăjneanu Carmen Mariana, în București, str. Învingătorilor, nr. 8, ap. 3, sector 3 și S.C. SD LEADER PROPERTIES SRL, cu sediul ales la cab. av. Popescu Mihaela, în București, șos. Olteniței, nr. 129, bl. 52, sc. 1, et. 1, ap. 4, sector 4 împotriva sentinței civile nr. 877/12.03.2020 și a încheierii de ședință din 12.12.2019 pronunțate de Tribunalul București, Secția a II-a CAF, în contradictoriu cu intimații-reclamanți

toți cu domiciliul ales la cab. av. Pop Andreea Emanuela, situat în Cluj Napoca, Str. Iuliu Maniu, nr. 15, ap. 2, Județ Cluj și intimata-intervenientă ASOCIAȚIA LEXCIVICA, cu sediul în București, Str. Maria Rosetti, nr. 13, et. 2, sector 2.

Casează sentința și încheierea recurate și în rejudecare:

Admite acțiunea.

Anulează Hotărârea Consiliului General al Municipiului București nr. 79/31.03.2016.

Respinge ca inadmisibilă cererea de intervenție principală formulată de intervenienta

Respinge cererea de intervenție accesorie formulată de intervenienta Asociației LexCivica ca neîntemeiată.

Respinge recursul incident formulat de intervenienta cu domiciliul în

împotriva sentinței civile nr. 877/12.03.2020 pronunțată de Tribunalul București, Secția a II-a CAF, în contradictoriu cu intimații-părți CONSILIUL GENERAL AL MUNICIPIULUI BUCUREȘTI și S.C. SD LEADER PROPERTIES SRL și intimații-reclamanți

Obligă, în solidar, părții la plata către reclamanți a sumei de 22.076,27 lei cheltuieli de judecată în fond.

Admite în parte cheltuielile de judecată în recurs. Obligă, în solidar, recurenții părți la plata către intimații reclamanți a cheltuielilor de judecată în recurs, respectiv a sumei de 4000

lei onorariu de avocat plus 210.36 euro în echivalent lei la data plății, reprezentând cheltuieli de deplasare.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică azi, 30.06.2021.

Președinte,
CRISTINA MARIA
FLORESCU

Judecător,
VASILE ION FIȚIGĂU

Judecător,
LAVINIA MAGDALENA
BULGARU

Grefier,
IULIANA MOLDOVEANU

Conform cu originalul
GREFIER

Red. V.I.F. 7 ex. 31.03.2022

Jud. fond. Aneuța Zvorișteanu - T.B. - Secția a II-a CAF

Com. 5 ex.